

POSTANOWIENIE

26 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska

na posiedzeniu niejawnym 26 października 2023 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa P.D.

przeciwko M.G.

o zapłatę,

na skutek skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia
M.G.

na wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu

z 12 listopada 2020 r., VI Ga 191/20,

1) odrzuca skargę;

**2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda 450 zł (czterysta
pięćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 listopada 2020 r. Sąd Okręgowy w Toruniu, po rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym sprawy z powództwa P.D. przeciwko M.G. o zapłatę, oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego we Włocławku z 30 grudnia 2019 r.

Pozwany wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, w której zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w całości. Wnosił o stwierdzenie niezgodności z prawem tego wyroku.

W odpowiedzi powód wniósł o odrzucenie skargi i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania skargowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym mającym przesądzić jedną z przesłanek deliktowej odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Stanowi ona nadzwyczajny, wysoce sformalizowany środek procesowy i wszystkie jej wymagania konstrukcyjne określone w art. 424⁵ § 1 k.p.c. należy interpretować ściśle (zob. wyroki SN: z 17 maja 2006 r., I CNP 14/06, z 28 marca 2007 r., II CNP 124/06, z 25 marca 2009 r., V CNP 93/08 i z 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08). Celem skargi jest bowiem uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie od Skarbu Państwa roszczeń odszkodowawczych za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej (art. 417¹ § 2 k.c.).

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna odpowiadać ogólnym wymogom pisma procesowego oraz szczególnym wymogom przewidzianym dla tego środka prawnego w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga powinna zawierać oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części (pkt 1), przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie (pkt 2), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (pkt 6).

Z uwagi na nadzwyczajny charakter tego środka prawnego i jego funkcję, wszystkie wymagania konstrukcyjne wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c. powinny być przytoczone samodzielnie, niezależnie od innych, wobec czego skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine* (art. 424⁵ § 1 k.p.c. i art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Skarga powoda nie spełnia części tych wymogów. Obowiązek wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, jest samodzielnym, odrębnym od innych, elementem konstrukcyjnym skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, nie może być zatem łączony z innymi elementami konstrukcyjnymi ani przez nie zastępowany. Wskazanie zatem przez skarżącego przepisów prawa, które zostały naruszone przez sąd, w ramach przytoczenia podstawy skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.), nie spełnia jednocześnie wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. (zob. postanowienia SN: z 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, z 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, z 20 maja 2007 r., III CNP 69/07, z 29 sierpnia 2007 r., IV CNP 115/07 i z 15 października 2014 r., III CNP 19/15).

Z tych względów skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania skargowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., z uwzględnieniem § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 265 z późn. zm.).

a.g.

[ms]